

Родны бераг Любові Тарасюк

Спалучэнне прыгажосці прыроды і ветлівасці людзей з палескай вёсачкі Пінкавічы, што на Піншчыне, натхніла ў свой час вялікага беларускага пісьменніка Якуба Коласа на напісанне бессмяротных твораў. Менавіта тут больш за 65 год таму назад 7 снежня 1953 года нарадзілася дзяўчынка, якой накіравана было стаць паэткай, літаратуразнаўцай, кандыдатам філалагічных навук, дацэнтам кафедры гісторыі беларускай літаратуры Беларускага дзяржаўнага ўніверсітэта, членам Саюза пісьменнікаў Беларусі, гонарам палескай зямлі, — Любоў Тарасюк.

*Мой бераг родны, ціхая рака
Люляла-цешыла і калыхала,
І добрай вёскі цёплая шчака
Да хваляў лаічылася закахана...*

Л. Тарасюк

На роднай пінкавіцкай зямлі яна з дзяцінства адкрывала для сябе першыя радасці і любоў да мастацкага твора. Са школьных гадоў прыцягненне да літаратуры авалодвала юнай таленавітай дзяўчынкай. Цікаваць да паэтычнага слова ў Любы праявілася рана. Ужо ў 9-гадовым узросце яна складала першыя вершаваныя радкі пра вясну, восень. Упершыню ў друку яе вершы з'явіліся

ў 1966 годзе ў газеце «Піянер Беларусі».

«Мяне радавалі яе вершы, — успамінаў настаўнік беларускай мовы і літаратуры Іван Іосіфавіч Калюша, — глыбіня пачуцця адчувалася ў кожным творы. А калі яе вершы пачалі друкаваць ў газетах «Піянер Беларусі» і «Палеская праўда», шчасце ахінала маё сэрца. Яе водгукі на прачытаныя кнігі вылучаліся любоўю да літаратур-

нага слова. Мне, як настаўніку, прыемна адзначыць, што з «Веснавых ручайкоў», школьнага гуртка аматараў літаратуры Люба Тарасюк улілася ў рэчышча літаратурнай ракі — Саюз беларускіх пісьменнікаў».

Удзел у літгуртку, літаратурных вечарах, сустрэчы з пісьменнікамі вызначылі далейшы жыццёвы шлях. Скончыўшы школу з залатым медалём, выпусніца вырашыла звязаць сваё жыццё з літаратурай, паступіўшы ў Беларускі дзяржаўны ўніверсітэт на аддзяленне бела-

рускай мовы і літаратуры філалагічнага факультэта.

За час вучобы ва ўніверсітэце думкі аб малой радзіме, аб родных і блізкіх, што засталіся ў вёсцы Пінкавічы, не пакідалі яе. Малая радзіма для паэтки — яснае і светлае імя, любові да якой няма меркі, каб вымераць.

Навука і паэзія цесна перапляліся ў яе жыцці. «Піна і Прыпяць Вашага жыцця цяклі па-рознаму, — пісалі ёй супрацоўнікі НДІ беларускага фальклору, — штурхаючы Вас то да берага навукі — фалькларыстыкі і літаратуразнаўства, то да

глыбінь паэзіі роднага слова. Ваш лёс прадвызначаны непарыўнай прывязаннасцю да родных краявідаў — Пінкавіч, Прыпяці, да бацькоў, сваякоў і гаваркіх родных студняў і весніцаў...». Эмацыянальнасць яе твораў спалучаецца з філасофскім роздумам над гісторыяй і сучаснасцю.

Скончыўшы ўніверсітэт з чырвоным дыпламам, пасляхова скончыўшы аспірантуру, у 1985 годзе яна абараняе дысертацыю на тэму «Вернасць вытокаў. Фальклорныя традыцыі ў сучаснай беларускай паэзіі». «... Але для ўсіх пакаленняў фальклор быў і застаецца носьбітам патрыятычных ідэй, выхоўваючы ў кожным паэце пачуццё гістарычнай Бацькаўшчыны», — піша Любоў Тарасюк. І ў 1988 годзе яна становіцца дацэнтам кафедры гісторыі беларускай літаратуры Беларускага дзяржаўнага ўніверсітэта.

Сёння Любоў Тарасюк — даволі вядомы гісторык беларускай літаратуры і крытык. На яе творчым рахунку больш за 150 літаратуразнаўчых і метадычных прац. Вялікая колькасць публікацый прысвечана даследаванню і вывучэнню гісторыі станаўлення мастацкіх кірункаў і плыняў у беларускай літаратуры.

Творчасць Любы Тарасюк не шумная і не гулка, а па-беларуску сціпая, няпешная і па-сапраўднаму адухоўленая. Рака яе жыцця і творчасці поўная лірычных пачуццяў, глыбокіх думак і духоўнага досведу. Нездарма зборнік яе вершаў называецца «Смага ракі». Вершы Любові Тарасюк, у тым ліку прысвечаныя і роднай вёсцы Пінкавічы, увайшлі ў залаты фонд айчынай паэзіі. Творчасць Любові Тарасюк успыхнула ярка і непаўторна, каб у самым росквіце нечакана абарвацца. Цяжкая хвароба спыніла яе сэрца ў 2006 годзе.

У Пінкавіцкай сельскай бібліятэцы не толькі створаны куток памяці Любові Тарасюк, дзе захоўваюцца асабістыя рэчы, кнігі, дыпломны і дыпломныя работы, але і праводзяцца літаратурныя вечары, прысвечаныя слаўтай зямлячцы. А 7 снежня кожнага году ў дзень яе нараджэння родная вёсачка Пінкавічы яшчэ і яшчэ раз будзе ўзгадваць яе творчасць, яе лёс і чытаць яе вершы.

**Святлана
МАЖАРОЎСКАЯ,
бібліятэкар
Пінкавіцкай
сельскай бібліятэкі**
Поўную версію артыкула
чытайце на сайце
www.pinsknews.by